

Yksilön elämä

Pekka Ervastian esitelmä 21/7 1931

Luonnollista kehitystä seuraava ja tarkkaava tiede, varsinkin biologinen ja fysiologinen tutkimus, on tehnyt sangen huomattavan havainnon ihmisen suhteen; nimittäin sen merkittävän huomion, että jokaisen ihmisyksilön kehityshistoriassa toistuu koko ihmisen ja ihmisrodun pitkä kehitys. Ihmisen kehityshistoria ei tietenkään ala silloin, kun hän syntyy maailmaan. Ihmisyksilön kehitys alkaa silloin, kun hän sikiönä syntyy äidin kohdussa. Ja kun nyt tieteellinen tutkimus on seurannut tätä sikiön kehitystä, sen asteettaista muodostumista, on se tullut siihen johtopäätökseen, että ihmisen sikiö läpikäy kaikki orgaanisen elämän muodot. Sen ensimmäinen muoto muistuttaa aivan jotain semmoista alku-ameebaa tai alkumuotoa ja sitten siitä vähitellen kehittyy jonkunlaisen kasvimuodon kautta eläimellinen muoto, eläimellinen elämä. Ja vasta pitkän ajan kuluttua sikiön eläimellinen muoto muuttuu ihmisen kaltaiseksi muodoksi. Tieteellinen tutkimus on todennut, että samanlainen eläimellinen muoto sikiössä on aivan eläintenkin sikiöissä. Siten tiede on saanut tuen siihen olettamukseensa ja oppiinsa, että ihmisenkin muoto on pitkän kehityksen tulos, jossa kehityksessä se on läpikäynyt myöskin eläimen muodon. Vasta silloin kun sikiössä alkaa inhimillinen muoto, alkaa siinä ihmisen kehityshistoria ja tämä sikiö kehittyy päivä päivältä, kunnes se lopulta syntyy tähän maailmaan pienenä, avuttomana ihmislapsena, joka sitten vasta vuosien vierieissä kehittyy ihmiseksi varsinaisessa merkityksessä, olennoksi semmoiseksi, jossa on järkevä minä-tajunta ja joka vähitellen tulee vastuunalaiseksi omista teoistaan. Onpa tieteellinen tutkimus ollut havaitsevinaan, että

ihmisyksilö myöskin omassa kehityksessään täällä maan päällä näkyväisessä muodossa muistuttaa elämänsä kuluessa varhaisempien ihmisrotujen elämismuotoja. Puhutaan yleisesti siitä, että lapsi jonakin aikana elämässään käy läpi jonkunmoisen intiaanin tilan, jolloin hänen välttämättä täytyy käydä sotaa ja olla intiaanimetsästäjä; ja vieläpä voidaan sanoa, että hän läpikäy ryöväri-periodin, jolloin hänen välttämättä täytyy leikkiä ryöväriä. Tiede pitää niitä tällaisia lapsen ruumiillisia, mutta suureksi osaksi psykologisia kehitys- periodeja jälkikäikuna ihmiskunnan yleisestä kehityksestä. Koko ihmiskunta — arvelee tieteellinen tutkimus — on joskus ollut intiaanien tasolla, jolloin kaikki sotivat kaikkia vastaan; ja joskus ryövärien tasolla, jolloin vahvemmat pääsivät voitolle heikommista.

Ja tämä biogeneettinen laki, jonka tiede on todennut — samoin kuin ontogeneettinen — saa oikeastaan vielä selvemmän valaistuksensa, kun ajattelemme ihmiskunnan kehityshistoriaa Salaisen Opin kannalta. H.P.B. puhuu näistä asioista Salaisessa Opissa ja hän tietysti ilolla viittaa siihen tosiseikkaan, että tieteellinenkin biologia on näitä havaintoja tehnyt. Mutta me saamme todella Salaisen Opin valossa vielä selvemmän ja laajemman kuvan ihmissikiön ja lapsen kehitysvaiheista; ajattelemme, että siinä todella toistuu ihmiskunnan pitkä historia semmoisena kuin vanhat traditiot ja salaiset tiedot sitä esittävät. Niinpä esimerkiksi tuon sikiön ensimmäiset alkuasteet muistuttavat meille sitä aikaa, jolloin meidän monadimme, sisäinen jumalhenkemme, oli puettuna niihin elämänmuotoihin, joita me tässä meidän maapallollamme nimitämme kivikunnaksi, mutta jotka eivät ole tarvinneet olla aivan tämänmuotoisia silloin, kun meidän ihmiskuntamme, me itse vaelsimme kivikunnan läpi. Kivikunta tässä meidän maapallollamme on ainoastaan ilmennys siitä ajatuksesta, että

asuttiin muodossa, joka on tavattomasti pitkäikäinen, melkein ikuinen, ja jonka välityksellä tajunta, henki, saattaa erittäin pienessä ja mittaamattomassa muodossa vielä ilmetä. Kivikunta täällä maan päällä tuntuu meistä elottomalta. Meidän tieteemme voi sanoa, että sen elämä on epäorgaaninen; mutta Salainen Oppi huomauttaa, että semmoista eroa ei saa tehdä. Ei ole orgaanitonta elämää, ei mitään kuollutta. Kaikki on elämää luonnossa ja koko maailmankaikkeudessa. Sentähden meidänkin vuoremmen ja kaikki mineraalit elävät. Mutta se on niin suuresti peitossa meidän silmiltämme ja niiden elämä on niin pitkä meidän elämäämme verraten. Niiden kokemukset ovat pitkiä ja hitaita. Ehkä he, monadit kivikunnassa, pääsevät tietoon siitä, että milloin aurinko paistaa, ehkä satojen miljoonien vuosien perästä pieneen tajuntaan siitä, että tila on erilainen tuossa suuressa yksimuotoisessa ruumiissa silloin, kun aurinko paistaa, ja silloin, kun sataa. Mutta meidän kuvamme hengen elämästä kivikunnassa jää tietysti sangen vaillinaiseksi ja epämääräiseksi. Paremmin ymmärrämme elämää kasvikunnassa. Sanomme, että siinä on elämä orgaanista laatua. Ja nyt Salaisen Opin valossa ymmärrämme, että sikiön elämä alkuasteella muistuttaa kivikunnan elämää, ja sitten myöhemmällä asteella kasvikunnan elämää, ja sitten taas myöhemmällä — eläinkunnan elämää. Ja silloin me muistamme, että Salaisen Opin valossa nämä asiat meidän omassa kehityksessämme ovat äärettömien ikuisuuksien takana. Emme osaa sitä aikaa kuvailla, jolloin meidän henkemme asusti kivikunnassa. Se oli kaukaisella tähdellä, äärettömiä aikakausia sitten. Ja samoin on kulunut äärettömiä aikakausia siitä, milloin meidän henkemme asusti jossain kasvikunnassa kaukaisessa tähdessä.

Emme osaa sitä muistella, millä tavalla henkemme asusti eläinkunnassa, vaikka se on lähinnä meidän inhimillistä

kehitystämme — niin kuin olemme puhuneet Salaisen Opin mukaan, että se tapahtui jossain semmoisessa luomispäivässä, jota nimitetään ”kuupäiväksi”, kuun luomiskaudeksi. Silloin oli meidän ihmiskuntamme eläinkuntana, ja nyt sikiön nopea kehitys toistaa nyt keskitetysti näitä äärettömän kaukaisia aikoja. Tämä sikiön kehitys ei Salaisen Opin mukaan viittaa siihen, että me ihmiset olisimme tulleet eläinkunnasta ja kasvikunnasta tällä pallolla, vaan sen valossa meidän täytyy ymmärtää, että tämä sikiöllinen kehitys tuo mieleemme äärettömän kaukaisia periodeja henkemme meidän henkemme kehityshistoriassa. Vasta sitten kun sikiö tulee ihmisen muotoiseksi, kun se alkaa elää varsinaisen ihmisen elämää äidin kohdussa, vasta silloin voimme sanoa, että nyt lähestymme tätä meidän maapalloamme, niitä aikoja, joita täällä olemme viettäneet. Ensin ylimeno eläinmuodosta ihmismuotoon voi muistuttaa kaukaisesta ajasta kuukaudessa, mutta kuitenkin se samalla — koska muoto tulee inhimilliseksi — vie meidän ajatuksemme ja huomiomme maapalloon ja tähän kehitysvaiheeseen, sentähden, että — kuten Salaisen Opin mukaan tiedämme — ei meidän ihmiskuntamme saanut inhimillisiä muotoja kuukaudessa, vaan syntyi eläimessä. Ja vasta tällä maapallolla saavutimme inhimillisen muodon. Se tapahtui — kuten eilen kerrottiin — toisten avustamana. Tämä aika — koska ihmissikiö tuo mieleemme ihmiskunnan fyysillisen kehityksen —, alkuaika täällä maapallolla, jolloin emme olleet inhimillisinä minuuksina mukana, jolloin ainoastaan ruumiimme vähitellen kehittyivät, se kuvastuu nähtävästi sikiön noissa kehityskausissa, jolloin se on inhimilliseksi muuttunut, mutta vielä elää kohdussa ja myöskin silloin, kun se jo syntyy tähän maailmaan. Voisi sanoa, että ainakin ensimmäinen ja toinen juurirotu — jolloin emme vielä, niinkuin muistamme, olleet mukana, vaan jolloin ainoastaan

fyysilliset ruumiit luotiin — kuvastuu sikiön elämässä kohdussa, jolloin kaikki on ilman tajuntaa, ilman inhimillistä minää, ilman mitään tietoisuutta; kaikki tapahtuu vielä pimeässä meidän kannaltamme. Ja sitten vasta, kun ihminen syntyy tähän maailmaan, muistuttaa hänen elämänsä tuota ylimenoa eläimestä ja toisesta juurirodusta kolmanteen. Silloin on kuin kolmannen juurirodun elämä alkaisi näkyä, kun ihmislapsi syntyy tähän maailmaan. Kun ihmislapsi syntyy, ei ole hänellä vielä ole inhimillistä minää. Hän ei ole vielä semmoinen, kuin me ihmisestä ajattelemme. Hän on avuton ihmislapsi, josta tiedämme, että siitä tulee kehittymään inhimillinen minä ja vastuunalainen sielu. Hän on vielä kuin elävä kone tavallaan; ihmettelevä olento, joka ei tiedä vielä, mitä tämä kaikki on. Me huomaamme lapsen elämässä, sen alkuasteella, jonkunlaista jumalallista prinssiä. Vaikka lapsi tulee sillä tavalla tietoiseksi, että se voi hymyillä, itkeä, ojentaa kätensä äidilleen..., niin siinä ei vielä ole mitään minää herännyt, niinkuin ei kolmannessa juurirodussa alussa ollut mitään minää herännyt, vaan ihmiset olivat vielä älyttömiä. Niin myöskin on lapsessa tuo ensimmäinen aika semmoista paradiisimaista aikaa, jolloin ihmislapsi vaeltaa itse avuttomana ja turvattomana, mutta vanhempinsa huoltamana, ohjaamana ja auttamana. Ja huomamme, kuinka lapsi sittenkin, kun hänessä minä herää, alkaa nimittää itseään nimellä — jos hän ei sano ”minä”, niin nimellä hän alkaa nimittää. Olen ollut huomaavinani, että nykyaikainen lapsi alkaa varhemmin nimittää itseään minäksi. Sanottiin ennen, että ”minä” herää lapsessa vasta seitsenvuotiaana, mutta olen ollut huomaavinani, että se herää jo kaksi, kolmevuotiaana. Ja nyt tämä inhimillinen minä herää lapsessa ja hänestä tulee ihminen, semmoinen, jonka selvästikin osaamme erottaa eläinkunnasta; vaikka lapsella ei ole muuta kuin eläimelliset, animaaliset vaistot, niin

huomaamme, että lapsi on kuitenkin ihminen, ja on semmoinen ihminen, kuin ihmiset olivat kolmannen juurirodun alussa, nimittäin sukupuoleton. Vaikka me toiset osamme tietää, että toinen lapsi on poika ja toinen tyttö, lapsella itsellään ei ole mitään tietoa siitä. Ja se on meidän vanhempien ihmisten mielestä lapsen ihanne. Nimitämme sitä lapsen viattomuudeksi. Lapsi ei itse tiedä olevansa sukupuoliolento ja hän on silloin suloinen, viehättävä ja jumalallinen. Tämä muistuttaa mieleemme paradiisitilaa kolmannessa juurirodussa, jolloin ihmiset olivat ilman sukupuolia. Sitten hän muistuttaa siinä juurirodussa kehittyntä kaksisukuista. Jokainen ihminenhän oli kaksisukuinen silloin. — Ohi menen olkoon sanottu, että embryologisesti on embryo, sikiö, jonkin aikaa kaksisukuinen; vasta kehityksen kuluessa toinen jää voitolle ja toinen jää syrjään.

Ja kun ajattelemme kolmannen juurirodun kaksisukuisuutta, niin meillä on kuva siitä lapsen — jos ei lapsen, niin nuorukaisen elämässä. Kun hän herää nuorukaiseksi, on koko tunne-elämä epämääräinen, hämärä, tiedoton... Se pyrkii johonkin, kaipaa johonkin. Ja sentähden näemme, kuinka nuoret ihmiset liittyvät toisiinsa voimakkailla ystävyysiteillä. Ei ole heillä mitään tietoa sukupuolisuudesta. He voivat tehdä ystävyysliittoa oman sukupuolensa kanssa, lämpimiä, runollisia, kauniita... ystävyysuhteita, jotka tuovat mieleemme myöhempää rakkauselämää, lemmen elämää, joka on eri sukupuolien välillä. Jokaisen luonnollisen ihmisyksilön luonnollisessa periodissa on tällöinen mahdollisuus rakastua mihin sukupuoleen tahansa, ja se tulee ilmi siitä, että lapsi rakastuu omaan sukupuoleensa hyvin kauniissa ja puhtaassa ystävyysliitossa. Sitten vasta, kun tämä ihmeellinen aika on ohi ja ihminen herää tietoiseksi siitä, että hän on yksisukuinen olento, toista sukupuolta — toinen mies ja toinen

nainen — , vasta silloin herää tuo lemмен elämä ja hän huomaa, että on toinen sukupuoli olemassa, joka ihmeellisellä magneettisella voimallaan vetää hänet puoleensa, ja silloin nuoret rakastuvat. Ja mikä on kauniimpaa nuorten elämässä kuin ensimmäinen kaino, ylimaallinen rakkaus, joka tuskin tahtoisi puhua rakkaudestaan, vaan hiljalleen tahtoisi itsekseen rakastaa. Se on Aatamin ja Eevan ensimmäinen rakkaus, jolloin he ainoastaan ihmettelivät, että heitä oli kaksi ja erilaisia ja tunsivat merkillistä vetäytymistä toisiinsa. He elivät silloin vielä paradiisissa.

Mutta sitten tuli aika, joka muistuttaa meille niitä vaiheita kolmannessa juurirodussa, jolloin ihmisten sukupuolisuus tuli heidän tajuntaansa ja tietoonsa, niin että he — niin kuin on tapana sanoa — lankesivat syntiin. Ja kolmannessa juurirodussa, kun tarkastaa sen elämää — ja Salaisen Opin valossa saamme tietää vanhoista traditioista, joita on olemassa —, huomaamme, että ihmiset jakautuivat kahteen sukupuoleen, joka tapahtui tietysti pitkän aikakauden aikana, että toinen vähitellen muuttui mieheksi, kadottaen oman naisellisuutensa, ja toinen päinvastoin. Ja kun he tämmöistä vaiherikasta elämää elivät, niin se tapahtui enemmän juuri sen kautta tuossa kolmannessa juurirodussa, että kaksisukupuolisuus tuli näkyviin heille eläinkunnassa. Ja kun he näkivät, kuinka eläimet jatkoivat sukuaan, he sanoivat itselleen: meidänkin pitää tehdä samoin. Ja silloin nuo ihmisolennot kolmannessa juurirodussa, jotka eivät vielä olleet saavuttaneet inhimillistä minää — nämä älyttömät olennot — matkivat sillä lailla eläinkunnan elämää, että ottivat suuria eläimiä, kuka vaimokseen, kuka miehekseen. Ja siis noiden älyttömien herääminen yhteen sukupuoleen oli se, että he yhtyivät eläimiin. Ja sillä tavalla syntyivät maan päälle alkuperäiset pedot. Petoeläimiä ei olisi maan päällä ollenkaan, elleivät nuo älyttömät ihmiset olisi synnyttäneet niitä toisten —

luonnollisten — eläinten kanssa. Ne olivat tietysti näiden nykyisten petoeläinten alkuperäisiä esivanhempia.

Ja sitten me ihan voimme nähdä jokaisen ihmisyksilön elämässä tuonkin myöhemmän atlantilaisen vaiheen, jolloin jo ihminen tulee mieheksi tai naiseksi ja elämässään alkaa käydä aineellista taistelua olemassaolon puolesta, taistelua keskenään, taistelua myöskin jonkun rakastetun olennon saamiseksi. Kaikki atlantilaisen vaiheet tulevat näkyviin yksilön elämässä; toistuu jokaisen ihmisyksilön elämässä. Se on hyvin voimakas, ristiriitainen ja kriittinen periodi meidän elämässämme. Silloin riehuu ihmisessä ainoastaan himot; ihminen pyrkii siihen ja tavoittelee sitä, mikä kuvastuu omistamisen arvoisena. Hän taistelee sen puolesta ja tekee paljon vääryyttä ja lankeaa monenlaiseseen syntiin. Hän voi myöskin siinä taistelussa nousta puhtaana ja pysyä kunniallisena ihmisyksilönä. mutta se riippuu hänen omasta karmastaan. Joka tapauksessa hän on ainoastaan himojen pyörteiden keskellä ja hänessä toistuu suuri sota valon ja pimeyden kesken, joka käytiin Atlantiksella. — Tällä tavalla toistuu koko vanha ihmiskunnan kehityshistoria Salaisen Opin mukaan.

Ja nyt voimme tehdä sen kysymyksen, jonka jo eilenkin teimme: ”Minkätähden on ihmiskunta jakautunut kahteen sukupuoleen? Minkätähden on nämä sukupuolet luotu, koska juuri sen kautta on tullut maailmaan kärsimyksiä ja tuskaa sanomattomasti! — Moni ihminen on voinut ajatella: miksi ei Jumala luonut meitä toisenlaisiksi, ettei tarvitsisi kärsiä ja tuskitella?

Kun Salaisen Opin ja luonnontieteellisen tutkimuksen valossa katselemme ihmiskuntaa ja luonnon eri valtakuntia, niin ehkä huomaamme, että ei tämmöinen kaksisukupuus millään tavalla ollut välttämätön, jotta suku voisi jatkua, sillä niinhän näemme, että saatettiin jatkaa sukua eri tavalla, ja

alkuperäiset elävät organismit jatkoivat elämää sillä tavalla, että jakautuivat kahtia. Niin mekin olisimme voineet ajatella, että ihmiskunta olisi voinut jäädä sille tasolle kuin ensimmäinen juurirotu, joka jatkoi omaa elämäänsä, että jakautui kuin kahtia, taikka niin kuin toinen juurirotu jatkoi elämäänsä sillä tavalla, että se kuin hikoili itsestään ulos eläviä munia.

Miksikä ihmiskunta oli pakoitettu jakautumaan tällä tavalla kaksisukupuolisuuteen? Mitä järkeä siinä on? Eikö ihmiskunta olisi voinut jatkaa sukuaan sillä tavalla, että se olisi jakautunut? Ja jos se olisi ollut kaksisukuinen, jokainen ihminen olisi voinut itsestään kaksisukuisena jatkaa sukua?

Sangen yksinkertaisesta syystä. Nuo kuupitrit, jotka loivat nuo ensimmäiset haahmot, loivat hyvin erilaisia juurityyppejä alussa. Siihenhän kehitys olisi pysähtynyt, jos ei olisi voinut tapahtua jonkinlaista vaihtelua, jonkinlaista sekoitusta eri tyyppien välillä. Tyypit olisivat jatkaneet omaa sukuaan aina ja niissä ei olisi voinut muut ominaisuudet kehittyä, kuin ne, jotka olisivat sitten saavuttaneet elämien vieressä. Niissä ei olisi ollenkaan saattanut tulla niitä ominaisuuksia, mitä oli toisessa tyypissä ja elämä ei olisi tullut niin kokemusrikkaaksi, kuin elämä saattoi tulla sen kautta, että kaikki nämä ihmiset, ihmismuodot, jotka nyt yhteen aikaan olivat kaksisukuisia, että ne jakautuivat — tulivat puolinaisiksi olennoiksi. Sillä he eivät enää yksinään saattaneet jatkaa sukuaan, vaan tämän tapahtuman piti perustua yhteistoimintaan. Sen kautta, että ihminen jakautui kahteen sukupuoleen, tuli mahdolliseksi eri tyyppillisten ominaisuuksien siirtyminen jälkeläisiin ja niiden keskenään sekoittuminen. Tieteelliset tukijat ovat huomanneet perinnöllisyyden: millä tavalla perityt ominaisuudet yhdessä yksilössä siirtyvät jälkeläisiin. Jos ei se ilmene ensimmäisessä polvessa, niin sitä seuraavassa ja myöhemmissä, ja tulee äärettömän paljon

vaihtelua sillä tavalla, että erilaiset yksilöt voidaan sekoittaa yhteen ja annetaan niiden jatkaa sukuaan.

Tämä kahteen sukupuoleen jakautuminen oli välttämätön, että me ihmiset saataisimme hankkia omiin muotoihimme kaikki mahdolliset, koko elämän kaikki mahdolliset inhimilliset ominaisuudet. Se on välttämätön meille tämä kahteen sukupuoleen jakautuminen; aivan välttämätön ehto, jotta elämä ei kulkisi ainoastaan määrättyissä uomissa ja laduissa, vaan että se voisi tulla mahdollisimman rikkaaksi ja monipuoliseksi. se on luonnon syy, minkä tähden me olemme jakautuneet kahteen sukupuoleen

Ja nyt voimme ohimennen kertoa siitä tragediasta, joka tapahtui Atlantiksella.

Lemurialla tapahtui ensimmäisten älyttömien ihmisten synty, jolloin syntyi petoeläimiä. Mutta Atlantiksella tapahtui se synty, ihmiset liittyivät silloisiin eläimiin ja synnytti jälkeläisinään apinoita, apinoiden esi-isät. Apinat ovat syntyisin Atlantikselta, ja ne eivät suinkaan ole ihmisten esi-isiä, vaan degeneroituneita ihmisiä. Sillä apinalla ei koskaan ole peukalo kuin ihmisellä, että sillä voisi mitään tehdä. Sen tähden apina ei kykene inhimillisiin toimiimme ja siitäkin voi nähdä — niinkuin tieteelliset tutkijat selittävät, — että on täytynyt olla jokin semmoinen välimuoto, josta apina on syntynyt, — muoto, jonka on täytynyt olla ihmiselle sukua. Nykyään tieteellisissäkin piireissä kallistutaan siihen otaksumaan, että apinat ovat pikemmin ihmisten jälkeläisiä kuin päinvaston.

Mutta kun kysymme, että onko sitten tämän sukupuolisuuden ihmeellinen tehtävä, että se sukua jatkettaessa tekee meille mahdolliseksi kokea kaikkia mahdollisia ominaisuuksia ja asioita, niin sanomme, että jos se on fysiologisesti sitä, on se psykologisesti toistakin. Sukupuoli-

suudella on suuri merkitys sielullisesti. Tämä ei ole ainoastaan ruumiillinen asia: ei voi käsittää sukupuolisuutta vain ruumiilliseksi asiaksi. Ei voi mennä vanhalle entiselle kannalle, että ihmiset ovat kahdessa sukupuoleessa siksi, että ihminen jatkaisi sukuaan ja — paremmin sanoen — että tämä on ihmissielun yläpuolella oleva toiminta, jolloin ei saa millään tavalla katsoa tunteisiin. Tiedämme, että vanhassa Indiassa sanottiin, että avioliitto oli silloin oikea avioliitto, jos se solmittiin sillä tavalla, että poika ja tyttö eivät tietäneet mitään toisistaan kuin sinä päivänä, jolloin heidät näytettiin, että he saivat nähdä toisensa kasvot ja mennä naimisiin jatkaakseen sukuaan. He eivät hyväksyneet siveelliseltä kannalta avioliittoa, joka solmittiin rakkauden tunteista. He sanoivat, että semmoinen avioliitto on jonkunlaisten musikaalisten deevain aikaansaama luonnoton inhimillinen liitto, sillä se vie mahdollisesti tuskiin. Avioliitto, joka solmittiin pojan ja tytön haluista, tahdosta ja himosta, on hirmuinen asia — ajateltiin vanhassa Indiassa. Ja se on ollut juuri vanha ehto tuo, että lempi ja rakkaus ei saa näytellä mitään roolia suvun jatkamisessa, vaan se on oleva täysin järkevä asia. Tämä on ollut indialainen vanha käsitys ja siinä on aikoinaan saattanut olla paljon puhdasta. Se on ollut kuin vastavaikutus sitä hirmuista syntiä vastaan, jota ihmiset tekivät Lemuriällä ja Atlantiksella.

Mutta täytyy sanoa, että viidennessä juurirodussa on alkanut uusi vaihe ihmiskunnan kehityshistoriassa, joka tulee jatkumaan seuraaviin juurirotuihin, ainakin kuudenteen. On alkanut uusi kausi, jolloin juuri ihmisen yksilölliset tunteet saavat näytellä — ja niiden pitää näytellä — suurta osaa. Sillä mikä kasvattaisi ihmistä, ellei hänen tunteensa? Ei ihminen inhimillisenä olentona kasva järjen avulla, itsensä hillitsemällä ja kulkemalla kuin kone, vaan ihmiset kasvavat juuri siinä

vaikutuksessa, jonka heissä herättää ja kehittää heidän omat tunteensa. Siinä me ihmiset kasvamme. Ja sentähden huomaamme, mikä suuri merkitys on juuri tällä sukupuolisuudella ollut meidän kehityksessämme; — mikä suuri psykologinen merkitys sillä on ja vielä tulee olemaan. Sillä miten osaisimme kehittyä ihmeellisissä, ihanissa tunteissa, joita nimitämme lemmen tunteiksi ja joita nuoret ihmiset tuntevat ja vanhatkin, ellei sukupuolisuus olisi sitä laatua, että se nousee meidän sieluumme ja värittää sen toimintaa? Meidän täytyy olla kiitollisia luonnolle, että se on jakanut meidät kahteen sukupuoleen, että saamme tuntea näitä rakkauden tunteita, joista ihmiskunnan runoilijat ovat saaneet aiheita suuriin mestariteoksiin. Mikä runoilija olisi osannut sepittää ihania runojaan, jollei hän olisi uskonut inhimillisen lemmen puhtauteen jumaluuteen...

Meidän pitää kääntää silmämme pois siitä alhaisesta, eläimellisestä ja rumasta, joka voi olla meidän sukupuolisuutemme kanssa, ja kääntää silmiämme niihin ihmeellisiin tosideikkoihin, jotka ovat mahdollisia ainoastaan sen kautta, että olemme sukupuoliolentoja. Kuinka muuten voisimme kehittää ihmiskunnassa miehen ihannetta, joka tahtoisi uhrata kaikkensa, että voisi kantaa rakastettua naistaan käsivarsillaan ja sitten, kun on syntynyt heille lapsi, voisi niistä pitää huolta ja voisi tehdä heidän elämänsä onnelliseksi. Sehän on miehen sisimmässä, sielussa; halu, ominaisuus tehdä elämä onnelliseksi rakastetulle naiselle ja heidän lapselleen. Mies on valmis valloittamaan koko maailman, että hän saisi kantaa Jumalan luo tuon rakastamansa olennon.

Ja mistä meille tulisi tuo naisen ihmeellinen ihanne; tuo äiti, jota on madonnana palveltu Egyptissä ja vanhassa Indiassa? Siitä jumalallisesta äidistä, joka uhraa itsensä, että saa synnyttää lapsensa, joka saa mennä lähemmäksi Jumalaa,

kuin hän ja hänen miehensä ovat saaneet mennä. Mistä se olisi tullut se äidin ihanne, jollei olisi ollut kahta sukupuolta?

Ja mistä olisi tullut tuo kolmas ihanne: lapsi, ihmeellinen jumalallinen lapsi, josta Jeesus sanoi, että ”ellemme voi tulla niinkuin lapsi, emme tule taivasten valtakuntaan”? Mistä olisimme saaneet vanhuksen ihanteen, joka on kaikki kokenut ja sen kautta saavuttanut puhtauden, ihmeellisen jumalallisen kauneuden, joka voi loistaa meille lapsen silmistä? Mistä olisimme sen ihanteen saaneet, ellemme olisi jaettu kahteen sukupuoleen?

Siis täytyy kiittää ja ylistää sitä luonnon kasvatustietoa, jonka avulla se itsestään kasvattaa meitä ymmärtämään niitä suuria ihanteita, joita elämä meille tarjoaa ja joita se houkuttelee meitä tavoittamaan.